

opinext@nrc.nl

Het studiecasi

„Weet u het zeker?” vraagt mijn beeldscherm me. Vandaag is de laatste dag dat ik me kan inschrijven voor een lotingstudie. Op de overheidswebsite heb ik net aangegeven dat ik denk dat ik psychologie in Leiden wil gaan studeren.

Of ik dat zeker weet. Of ik zeker weet dat ik de komende jaren van mijn leven wil doorbrengen met het studeren van psychologie in Leiden. Nee, natuurlijk is het een gok en weet ik dat niet zeker. Het is de grootste beslissing uit mijn leven en daarbij heb ik gelezen dat een derde van de studenten de verkeerde keuze maakt. Kies ik op deze overheidswebsite de verkeerde studie, dan ben ik naast een jaar van mijn leven tegenwoordig ook nog eens drieduizend euro kwijt. En ik maar denken dat internetgokken verboden was.

Mijn hoofd heeft de neiging om al mijn uitgaven te revalueren in tijd. Zo gooid ik laatst bijna achteloos drie uur studietoelooft in een collectebus en ook heb ik vorig weekend op één avond vier dagen uitgegeven. Alsof het niets is. En dat alles terwijl alle Nederlandse studenten van het geld dat de EU gaf aan die foute Arabische regimes zevenendertig jaar langer over onze studie hadden kunnen doen.

Leiden. Volgens de door mij geraadpleegde internetfora is het de meest corporale studentenstad van Nederland. Pas jij daar wel tussen Martin? Daarnaast, je wilde toch altijd in Engeland studeren? Op Cambridge of zo'n andere booruniversiteit, toch? Wat is er met je ambities gebeurd?

Ik druk op de knop 'bevestigen', niet omdat ik mijn hoofd ervan heb overtuigd dat mijn toekomst in Leiden ligt, maar omdat de collegestoelen daar zo lekker zitten en omdat ze er broodjes met geitenkaas verkopen. Je studiekeuze op dergelijke argumenten baseren was ongetwijfeld niet wat mijn decaan bedoelde toen ze het over een „weloverwogen beslissing” had, maar het is de enige manier waarop ik mijn beslissing kan nemen. Een studie kiezen blijft een gok. Een gok die tegenwoordig in een derde van de gevallen minstens drieduizend euro kost.

Martin Rombouts
VWO-eindexamenleerling Libanon
Lyceum Rotterdam

Pensioen

Tweede Kamerleden van GroenLinks en CDA eisen via een ingezonden oproep meer inzicht in de pensioenopbouw ('Een kassabon van je pensioenrecht', Opinie, 6 mei). Ze wandelen echter vrolijk voorbij aan de

Europa: de hoofdsponsor

50 miljard euro, de helft van het EU-budget, gaat naar

► Europa bepaalt wat er op je bord komt. Het subsidieert suiker en vet meer dan groente en fruit.

► Dat beleid kan duurzamer, gezonder en transparanter.

Door **SAMUEL LEVIE**
en **JORIS LOHMAN**

Deze week kwamen ruim honderd wetenschappers, lekkerbekken, activisten, zakenmensen en ambtenaren bij elkaar om na te denken hoe ons voedselsysteem sneller kan worden verduurzaamd. Henk Bleker, staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie sprak de zaal toe. Zijn boodschap: de overheid moet wetten maken en handhaven. Voor hem ligt de prioriteit bij voedselveiligheid, niet bij duurzaamheid. Op deze door zijn eigen ministerie

georganiseerde bijeenkomst zei hij dat een staatssecretaris er niet is om inspiratie te bieden. Niet alleen ons zakte de moed in de schoenen, ook mannen in grijze pakken begonnen te mompelen, eerst verbaasd en toen verontwaardigd.

Voedselveiligheid is niet het enige, laat staan het belangrijkste issue. We hebben te maken met een geïndustrialiseerd voedselsysteem dat veel en veilig voedsel maakt, maar ook, bijvoorbeeld, aanzet tot te veel eten en teveel 'fout' voedsel; te weinig rekening houdt met dierenwelzijn en te afhankelijk is geworden van fossiele brandstoffen.

Het publiek wordt belaagd met cijfers en campagnes, deels gefinancierd door diezelfde overheid die Bleker vertegenwoordigt: we moeten minder vlees eten, we moeten meer groente en fruit eten, we moeten meer omega 3 en 6, en minder vis, we moeten meer light chips eten, en minder cola drinken – we moeten

Stem met je vork voor beter landbouwbeleid

• **Vote With Your Fork:** als consument kan je elke dag een stem uitbrengen op goed geproduceerd, gezond voedsel. Als de vraag stijgt moet de markt vanzelf mee.

• Verdiep je in Europese verkiezingen en Brusselse wetgeving. Steun onze campagne **CAP 2013: Food for Change**, die zaterdag wordt afgetrapt door Carlo Petrini (president Slow Food International) en Jaap

Seidell (professor voeding en gezondheid aan de VU). Volg ons op Facebook (CAP 2013) en op Twitter (CAP2013).

• Kom maandag naar het evenement **Food For Change in Amsterdam**. Aanvang 12:00 uur, Restaurant As, Amsterdam. Toegang gratis. De lunch kost 12,50 euro p.p. (o.a. bruschetta met tuinboon en raapsteel, panzanella witte asperge).

kortom zo veel dat we geen idee meer hebben van wat we moeten.

De Nederlandse overheid blijft, zo blijkt nu opeens, zich slechts met voedselveiligheid bezig te houden. Bedrijven en consument mogen het zelf uit zoeken. Sturing is niet nodig. „Daar moet u het mee doen”, sprak Bleker.

De bepallende wet- en regelgeving wordt gemaakt in Brussel, zo wordt ons voorgehouden. Inderdaad bepaalt de Common Agricultural Policy (CAP) – in het Nederlands 'het Gemeenschappelijk Landbouwbeleid' – wat er op het Europese bord belandt. De CAP is een complex en voor het publiek veelal onbekend dossier.

Illustratie Milo

De docent op het hbo moet van

van vet en suiker landbouw. Het wordt nu fout besteed

Maar wat iedereen moet weten is dat er in 2013 een nieuwe hervormingsronde van de CAP begint. Wat klopt er nu niet aan de CAP?

1 Liefst 18 procent van het CAP-budget gaat naar de suiker-, olie- en tabakindustrie. Slechts 4 procent naar productie van verse groente en fruit. Dat maakt vet, suiker en zout goedkoop en fruit en groente duurder.

2 Vleesconsumptie is een van de grootste milieuproblemen. Terwijl de overheid en talloze organisaties bezig zijn met campagnes om vleesconsumptie te verminderen, zoals ikbenflexitariër.nl, gaat nu 58 procent, grofweg 30 miljard euro, naar vlees- en zuivelproducenten. Daar is niet tegenop te flexitariëren.

3 De EU is zelf niet transparant over waar het geld heengaat. Daar was een particuliere website

voor nodig. Dankzij het uitpluissysteem van farmsubsidy.org kun je zien welke bedrijven hoeveel ontvangen, en waarom. Multinationals als Campina, Nestlé en Danisco Sugar – niet toevallig melkproducent, voedselverwerker en suikerproducent – zijn

► Een staatssecretaris is er niet om inspiratie te bieden, aldus Henk Bleker ◀

topontvangers van subsidie.

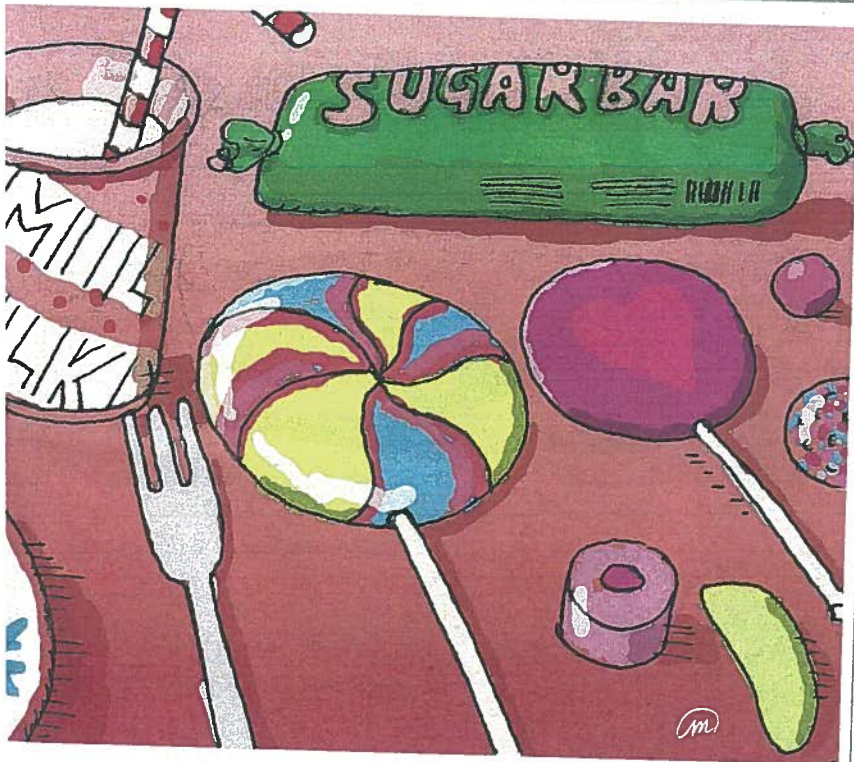
De hervormingen van de CAP moeten onderdeel worden van het publieke debat. Duurzaamheid mag geen bijzaak meer zijn, maar moet het fundament vormen van het nieuwe beleid.

Daarom starten wij een internationale campagne, CAP 2013, Food for

Change. We willen dat zoveel mogelijk jonge mensen op de hoogte zijn van wat de CAP is, en wat voor invloed dit beleid heeft op ons dagelijks voedsel.

We willen een CAP waarin de nadruk ligt op voldoende en gezond voedsel produceren, op een manier waarop geen roofbouw wordt gepleegd op de natuurlijke hulpbronnen, waarmee Europese boeren een redelijk inkomen kunnen verdienen en de wereldmarkt niet kwetsbaar wordt gemaakt door productieconcentraties die instabiele markten opleveren. Dit is het moment voor jonge Europeanen om hun stem te laten horen en de democratische principes van de Europese Unie te testen. De CAP zal in 2013 worden hervormd. Staatssecretaris Bleker onderhandelt namens Nederland. Laten we hopen dat ook hij deze stem kan horen.

Samuel Levie en Joris Lohman zijn politologen en initiatiefnemers van de Youth Food Movement.

de universiteit ho...

nrc-commentaar

Wielersport zou risico's moeten indammen

Het is goed om oorzaak en gevolg uit elkaar te houden. De dood van de Belgische wielrenner Wouter Weylandt (26) afgelopen maandag in de Giro d'Italia kwam door een zware val in een afdaling die niet als extra gevaarlijk te boek stond. De ernstige verwondingen die de Nederlander Tom-Jelte Slagter (21) gisteren in de Ronde van Italië opliep, werden veroorzaakt door een val op een normaal wegdek. Ex-wielrenner Kai Reus (26) uit Nederland werd in 2007 langdurig in coma gehouden na een val tijdens een trainingsrit in de Franse Alpen. Oorzaak: onbekend. Zoals ook oud-wielrenner Bram de Groot (36)

naar het waarom van zijn buiteling in de Tour de France van 2001 in het duister cast: „Ik verlies de controle, weet niet hoe of wat”, zei hij gisteren in deze krant. Een rots, een vangrail, meer herinneringen heeft de Nederlander niet.

Maar toch. De derde etappe van de Giro die Weylandt het leven kostte, was een bergrit aan het begin van de ronde. Er zijn dan nog maar weinig afvallers, waardoor de kans groot is dat een omvangrijk peloton renners tegelijkertijd aan zo'n afdaling moet beginnen. Afdalingen zijn altijd riskant. En de etappe van gisteren ging voor een deel over slechts half verharde paden in Toscane en Umbrië.

Op 2 juli dit jaar wordt het peloton in de Tour de France opnieuw over de Passage du Gois gestuurd, een glibberige strekdam aan de Vendée-kust die maar

tweemaal anderhalf uur per dag niet onder water staat. Dat gebeurde in 1999 ook. De ene na de andere valpartij volgde. Misschien heeft de Tourdirectie daarvan geleerd. Dit jaar zal het peloton de passage 'geneutraliseerd' nemen. Dan wordt er dus geen wedstrijd van gemaakt, hooguit een toeristisch plaatje.

Wielrennen is riskant. Het gevaar hoort er ook bij, renners accepteren de risico's. Ze smakken vaak op het asfalt of anderszoiets wegdek. Gelukkig hebben valpartijen maar een enkele keer de dood tot gevolg. Maar ze zijn geen doel, ze blijven een uitwas. De organisatoren en de parcoursoevers waken soms de indruk dat ze eerder op visueel spektakel uit zijn dan op een eerlijke sportwedstrijd.

Het is wrang dat Weylandt niet lang voor zijn fatale val naar zijn manager had ge-sms't dat hij wielrennen te gevaarlijk vond worden. De website Cyclingnews meldt vandaag dat de renners van de ploeg Garmin de veertiende etappe van de Giro vreezen, met een steile, onverharde afdaling. Organisatoren van wielervedstrijden horen rekening te houden met zulke signalen. Laten ze renners of oud-renners bij het uitstippen van een parcours betrekken. Zij kennen als geen ander eventuele gevaren.

Risico's zijn niet uit te bannen, maar wel te beperken. Dat is in het belang van de renners zelf en de wielersport in het algemeen.

► Commentaren geven het standpunt van de krant, op basis van discussies tussen hoofdredactie en commentatoren.

column

Verbolgen

Het was een moment dat zoet geurde naar weemoed en nostalgie. Balkenende was op tv. Afgelopen maandag mocht hij een uur lang bij Pauw en Witteman terugblikken op zijn carrière als premier van vier kabinetten die stuk voor stuk voortijdig ten val kwamen. Natuurlijk ging het vooral over dat laatste kabinet, dat viel over de kwestie Uruzgan. Zijn gevoelens over die episode vatte hij samen in één opmerkelijk woord. Hij was 'verbolgen'. Een schitterend archaïsme dat flarden van herinneringen oproep aan zijn il-

de bruinhemden die NSB-vlaggen ophangen in hun fractiekamer.

Ze zijn alledrie weg, de frise-wassen VU-jongens van Beetsterzwaag en honderd dagen toeren door het land, die het gezicht vormden van de vorige regering. Jonge, ambitieuze politici waren ze, maar nu al op vroege leeftijd moegestreden. Alledrie hebben ze hun respectievelijke partijen in verwarring achtergelaten. Bos wilde Cohen lanceren als premier, maar dat is niet gelukt. Rouvoet wilde de ChristenUnie als middenpartij positioneren, maar dat heeft